Dario Pecarov

Zeificatorii

1.

— Aşadar, crezi că ar trebui să îi spui adevărul. Îți dai seama că va pricepe singur cine sîntem, atunci cînd vom dispărea. Omul nu mai e de mult o ființă naivă şi ignorantă.

— Am fost alături de el de la început, încă de pe vremea cînd tremura de frica fiarelor sălbatice în gura peşterii. Eu i-am deschis ochii şi i-am înțeles potențialul, l-am protejat şi i-am dat o şansă împotriva bestiilor fără conştiință care îl țineau în loc. Ce contează că n-a fost capabil să ne înțeleagă? Ne-a venerat, s-a temut de noi, dar în final a pornit pe calea pe care i-am arătat-o. Acum a ajuns doar cu o treapta mai jos decît noi. Ar fi o încheiere cît se poate de poetică pentru saga Omului alături de Noi. La urma urmei, el a devenit copilul nostru.

— Mi se pare că devii nostalgic. Ştim cu toții cît de dragă ți-a fost specia şi ce rol important ai avut de-a lungul rapidei ei ascesiuni. Dacă rapoartele nu mă înşală, s-ar putea ca, într-o bună zi, Omul să ne întreacă. Noi am avut nevoie de zece milioane de ani pînă să ajungem la treapta la care ei au ajuns în mai puțin de o sută de mii de ani. Cu mențiunea, desigur, că noi n-am avut pe nimeni care să ne îndrume pas cu pas.

— Mi se interzice contactul?

— Încă nu ne-am decis. Dar regulile sînt reguli, în orice caz, şi nu cred că se va renunța la ele nici acum, cînd succesul tău şi al lor e iminent. La urma urmei, ai mai încercat să vorbeşti cu ei fără a consulta Adunarea. Eu voi ține cont de asta. Recunosc însă că ai în tine o doză mare de umanitate. Cum altfel i-ai fi putut înțelege atît de bine? Adunarea te va chestiona, apoi ți se va da un răspuns.

*

Poartă-Soarele-În-Ochi privea din spatele movilei de pămînt spre vietatea de culoare cafeniu-închis ce aluneca în noroi. Firicelele de pe botul animalului se mişcau continuu, urmărind dîra de miros lăsată de peştele proaspăt. Poartă-Soarele-În-Ochi nu se clinti. Animalul şerpuia spre grămada de peşte, apoi se prăbuşi în groapa mascată cu ferigi şi frunze. Abia atunci vînătorul țîşni din ascunzătoare, se apropie din cîteva salturi de capcană şi țintui vietatea cu o lovitură puternică de suliță. Apucă de ceafă trupul gras, lipsit de păr. Din rană şiroia încă sînge cald, iar vînătorul îl întinse cîțiva metri mai încolo, pe iarbă. Îşi luă de la brîu cuțitul de cremene şi începu să spintece pieptul animalului,

despărțind în grămezi grăsimea, carnea şi pielea. Tăieturile se făceau cu uşurință. Poartă-Soarele-În-Ochi era dintre cei mai iscusiți din tribul său cînd venea vorba de jupuirea vînatului. Improviză un sac din pielea animalului şi porni spre peştera tribului său, unde copiii aşteptau întoarcerea taților. Gîndul că avea carne cu care să o hrănească pe Mamă îl făcu să chiuie de bucurie. Putea să se culce între umflăturile ei fierbinți, fără a sta de pază, fără a avea grijă de copii.

Se lăsa întunericul. Din depărtare, Poartă-Soarele-În-Ochi reuşi să desluşească foşnetele viclene ale fiarelor ce simțiseră miros de sînge. Erau cu puțin în urma lui. Azvîrli sulița şi strînse pachetul însîngerat la piept, în timp ce picioarele îi goneau pe drumul spre peşteră. Era îngrozit. În urma lui, bestiile urlau, iar sîngele i se scurgea pe blana de pe piept, schimbîndu-i culoarea cenuşie într-un purpuriu murdar. Grohăitul unui porc-sulița se auzi doar la cîțiva paşi în urmă, iar vînătorul putea să simtă pămîntul cum se cutremură sub greutatea monstrului. Poartă-Soarele-În-Ochi ocoli un bolovan uriaş şi începu să se cațere spre intrarea în peşteră. Simți toată forța uriaşului animal cînd se izbi în stîncă. Îşi pierdu echilibrul şi, cînd aproape căzu spre a fi devorat, scăpă pachetul alunecos de carne şi se prinse cu amîndouă mîinile de un ciot fragil de piatră.

Dincolo-De-Rîu îşi cîştigă dreptul să doarmă împreună cu femela atunci cînd aruncă în fața tribului trupul încă acoperit de blană al unui animal ce părea o combinație nedefinită între un cangur, un iepure şi o căprioară. Poartă-Soarele-În-Ochi se simți mic. Ruşinat în fața belşugului de fructe, animale mici, ouă şi păsări, luă de bună voie o suliță groasă din grămadă şi ieşi în gura peşterii. Urletele fiarelor străbăteau întunericul pădurilor, amplificîndu-se în ecouri puternice care vuiau prin coridoarele grotei. Din cavernele reci, grupul de copii țipa la rîndul lui, parodiind răgetele de afară. Poartă-Soarele-În-Ochi privi peste umăr festinul la care nu avea dreptul să participe. Ochii îi sclipeau în întuneric şi, în ciuda beznei, reuşea să desluşească contururile ce marcau căldura fraților de trib. Arome puternice de fructe îi încercau nările. Carne fragedă. Sînge.

Cu un sunet ciudat, cum e acela pe care-l fac şerpii cînd se tîrăsc prin nisip, încăperea mare din spatele lui se lumină vag. Un trup uriaş şi neuniform, plin de umflături ce radiau o lumină slabă, îşi croi drum spre grămada de alimente. Mama devoră masa în cîteva clipe, apoi se întoarse nepăsătoare într-una din găurile ei. Dincolo-De-Rîu o urmă intimidat, în timp ce copiii se apropiau flămînzi spre resturile cinei mamei lor.

Poartă-Soarele-În-Ochi se întoarse spre întunericul profund de afară, copleşit de gînduri, scuturat de un tremurat ce-i marca foamea la care singur se silise. Putea să vadă cum, în întunericul albastru-închis al nopii, vietățile cu sînge cald se strecurau prin pădure. Un cîine-cu-coamă stătea la pîndă lîngă

culcuşul alergătorului. Un animal masiv, poate un porc-suliță, se scărpina de trunchiurile arborilor-cu-spini.

Un zumzet cunoscut îl făcu atent, apoi, o creatură cu aripi ce vibrau într-un cîntec sinistru se contură în gura peşterii. „*Sibath!*” gîndi. *Molia!*

— *Sibath*! repetă într-un urlet de spaimă şi fraţii se repeziră spre sulițe, făcură cîteva salturi, apoi formară un zid de carne şi bețe la intrarea peşterii.

Molia făcu cîteva rotații prin aer, după care se repezi cu cleştii înainte. Se fixă de pieptul unuia dintre fraţi şi îi sfîrtecă capul cu trei muşcături puternice. Trupul inert se prăbuşi, în timp ce fraţii puteau doar să audă zbîrnîitul aripilor prin aer şi sîngele ce țîşnea clocotind, împroşcînd tot ce întîlnea în cale. Molia mai dansă cîteva clipe prin aer, descriind cercuri strînse, apoi se aruncă într-un nou atac. Fraţii strînseră rîndurile pentru a acoperi spărtura. Totuşi, în bezna aproape totală, duşmanul era invizibil. Poartă-Soarele-În-Ochi păşi în fața zidului cu sulița în mînă, pregătit să o folosească. Pentru el nu era beznă; linii subțiri, galben-portocalii marcau locurile prin care carapacea rigidă şi rece a fluturelui ucigaş scăpa căldură. Tînărul vînător se întări pe picioare şi cu o lovitură rapidă ținti direct în capul moliei. Ecoul unui țipăt ascuțit se lovi de pereți şi creatura căzu zgomotos la pămînt, în timp ce fraţii puteau doar să vadă silueta vag conturată ce ținea mîna dreaptă ridicată desupra capului în semn de victorie. Ochii lui străpungeau întunericul. Două scîntei. Două rubine prin care zeii îi priveau. Ca la un semn, fraţii se plecară înaintea lui.

2.

— Regula principală este să ajutăm speciile într-o formă pe care să o poată explica. Fără comunicare directă. Fără a ne da de gol existența, cu atît mai puțin scopul. Mă bizuiesc pe reuşita ta cu oamenii atunci cînd sper că înțelegi motivul pentru care acționăm aşa. Acum, în pragul succesului, ne ceri îngăduința să comunici cu oamenii. Cu toate acestea, în două momente din istoria umană, ai acționat împotriva regulilor. Poți să ne explici de ce?

— Din necesitatea momentului. Totuşi, întîia dată m-am înşelat. Sînt tînăr. N-am ştiut cît de crude pot fi făpturile primare atunci cînd au la dispoziție o putere atît de mare precum aceea pe care le-am oferit-o eu. Sînt convins că voi ştiți! Ştiți cît de inventivi pot fi atunci cînd caută modalități de a produce suferință, aşa că am decis că nu sînt vrednici de a rămîne în lumea lor. Am dispărut o perioadă. Oare vă puteți închipui cît i-au blestemat pe zeii lor? S-au retras în găuri. Într-o clipă nu mai aveau nici o putere. Într-o secundă, din cei care supuneau fiarele au redevenit nişte simpli sălbatici. Apoi am meditat. Mi-am dat seama că, de dragul a ceea ce vor deveni cîndva, merită sacrificiul. Cu toate acestea, cele mai crunte momente au fost acelea în care am asistat la chinurile lor, la clipele cînd ei mureau din pricina mea, iar eu nu puteam face nimic. Şi-au murit milioane în felul acesta. Femei, bărbați, copii…

— Cum au reacționat cînd te-ai întors?

— Se explică totul în unul din miturile lor. L-au făcut jumătate zeu, jumătate om pe cel care m-a făcut să apar din nou. În orice caz, de-a lungul timpului povestea s-a schimbat şi a fost adaptată cerințelor religioase, astfel că povestea inițială a fost complet absorbită de o altă poveste. Oamenii n-au încercat să explice niciodată nimic din ceea ce nu puteau înțelege, decît punînd totul în cîrca zeilor. N-au fost capabili să-mi înțeleagă adevărata natură. Erau prea însetați de putere. Apoi au uitat.

— Complicații după complicații. Totuşi, noi credem că, în conştiința speciei, faptul că într-o bună zi s-ar putea să fie din nou lipsiți de putere i-a învățat să fie mai responsabili. Nu toți. Au continuat să existe indivizi degenerați. Dar, în acelaşi timp, în conştiința maselor ai primit respectul ce ți se cuvenea. Iar unii dintre ei, foarte puțini, la fiecare generație au început să întrevadă o fărîmă mică din poteca ce le stătea înainte. Ei şi-au condus triburile pe acest drum. Recunoaştem că fiecare dintre noi am făcut la un moment dat greşeala aceasta cu una din specii. Poate că pînă la urmă nu e deloc o greşeală.

— Cum s-au petrecut lucrurile la cel de-al doilea eveniment?

— Să comunici cu o ființa inferioară, mult inferioară, e un lucru mai greu decît aş fi crezut. Chiar dacă ființa aceea e cea mai sclipitoare dintre toate ființele asemenea ei. A trecut prea mult timp în care ei, oamenii, au bătut pasul pe loc. După şocul inițial i-a cuprins din nou letargia. Nu se mai luptau cu sălbăticiunile naturii, deveniseră nişte fiare şi se luptau cu ferocitate între ei. Evoluau atît de încet față de potențialul pe care îl aveau, încît m-am temut că voi da greş. Apoi l-am simțit pe el. Am simțit în el perfecțiunea pe care, pînă atunci, n-o mai simțisem în nici unul dintre ei. A fost primul om care a trecut la un alt nivel. Primul care, speram eu, va putea să suporte cuvintele mele. Am fost atît de entuziasmat, încît mi-am pierdut capul: am încercat să comunic cu el în timp ce păştea o turmă în pustiu. A văzut în mine imaginea unui vechi zeu de familie ce-i poruncea să-şi salveze tribul din mîinile unor tirani. Am ales să-i fac jocul şi oarecum ne-am chinuit să ne înțelegem. Am acceptat masca zeului. Simțeam că e nevoie să animez puțin lumea asta ce se liniştise şi se complăcea în propria nemişcare. Era nevoie de puțină spiritualitate. Era nevoie de „foc din cer”.

*

Dincolo de peştera aflată la o înălțime suficientă pentru a le oferi siguranța, peste pădurile dese de arbori-cu-spini acoperiți cu brumă. În cîmpia presărată cu pîlcuri de iarbă uscată şi bolovani, în lumina soarelui rozaliu ce se amesteca cu ceața lăptoasă a dimineții, tribul lui Poartă-Soarele-În-Ochi terminase înmormîntarea lui Tare-Ca-Piatra. Nu fusese o ceremonie de înmormîntare în adevăratul sens al cuvîntului: fiecare frate aducea cîte un bolovan suficient de mare cît să-l poată ridica şi îl depunea pe corpul rămas fără cap. Apoi cînd

corpul fu complet acoperit, fraţii începură să se risipească. Plecau în căutare de fructe sau la vînătoare. Era nevoie să asigure nutriţia Mamei, ce purta în multele ei pîntece doisprezece embrioni, cîte unul în fiecare umflătură. Iar, odată cu apropierea iernii ce putea să vină de acum în orice moment, apetitul Ei creştea cu fiecare clipă. Să nu mai pună la socoteală că trebuiau să se hrănească ei înşişi, că trebuiau să hrănească şi copilaşii. Nu era timp de pierdut. Proviziile trebuiau să ajungă o iarnă întreagă.

Poartă-Soarele-În-Ochi scoase un urlet ce-i făcu pe toţi să se adune laolaltă. Cel-Care-Ucide-Molia voia să le vorbească aşa că făcură un cerc în jurul lui. Fratele cu ochi de rubin voia să-i înveţe înţelepciunea vînătorii. Vorbele nu-i erau articulate întru totul. Uneori mîrîia atunci cînd nu găsea un cuvînt propriu-zis, alteori din gîtlej îi ieşea un şuierat scurt, cu toate acestea încercă să le explice planul lui:

— Jumătate merge la vînătoare şi cules. Jumătate merge cu mine. Astăzi vînăm porc-cu-suliţă!

Fraţii înălţară sulițele în aer şi urlară cu toate că doar de *sibath* se temeau mai mult decît de porcul-cu-suliţă. Acum însă se încredeau în cel care a putut să răpună molia.

*

Fraţii săpaseră o jumătate de zi. Groapa nu era mare. Dar suficient de încăpătoare ca porcul-cu-suliţă să intre cu totul în ea. Căraseră pămîntul, acoperiseră groapa cu crengi şi frunze. Mai rămînea doar ca fiara să cadă în capcană.

Poartă-Soarele-În-Ochi le arătă fraţilor cum să se ascundă după pîlcurile de iarbă. Le explică ce trebuie să facă atunci cînd vor vedea fiara căzînd în groapă. Apoi spintecă trupul unui iepure-roşu şi-l aruncă pe covorul din crengi şi frunze. Trecu mai puţin de o oră pînă ce porcul se apropie dinspre pădure, atras de mirosul de sînge purtat de brizele reci de vînt. Se apropie încet de covorul de frunze. Pe măsură ce mirosul deveni tot mai pregnant începu să alerge spre vietatea despicată. Făcu doi paşi pe frunze apoi se răsturnă cu capul în jos în groapă. Fraţii se porniră să urle apoi săriră din ascunzători. Străpunseră cu putere trupul uriaş ce se zbătea în groapă. Poartă-Soarele-În-Ochi se grăbi să ridice un bolovan mare pe care îl izbi direct în capul bestiei. Porcul-cu-spini mai avu cîteva zvîcniri apoi rămase nemişcat pe fundul gropii. Fraţii începură să taie bucăţi mari de carne pe care le duceau spre peşteră înainte ca mirosul să se răspîndească prea tare. Ştiau că nu vor apuca să termine de dus toată carnea inainte ca prădătorii să-şi facă apariţia. Ştiau că vor trebui să se lupte pentru carne cu fiarele, dar acum nu se mai temeau. Îl aveau alături pe Cel-Care-Ucide-Molia.

*

După lăsarea nopții doar oasele mai rămăseseră din porcul-cu-suliță. Frații căraseră toată carnea fără a fi tulburați de vreo fiară. Zeii le zîmbiseră însă nu pentru multă vreme. Un plafon gros de nori acoperi stelele şi cufundă lumea într-o beznă completă. Apoi se porni să plouă. Din cînd în cînd fulgere puternice luminau noaptea, iar tunetele făceau pereții să se zguduie. Ecoul sunetului continua multă vreme prin labirintul peşterii, ca o voce groasă sau ca mormăitul unui Rupe-Oase.

Pe neştiute, în noapte, ploaia se transformă în lapoviță, apoi în ninsoare. Frigul le muşcă din piele pe sub blana deasă. Se ridicară cu toții şi blocară intrarea în peşteră cu pietre mari, apoi trecură unul după altul, împreună cu copiii, în încăperea Mamei, prin tunelul îngust, săpat în stîncă. Se culcară peste trupul mare al ei, lipsit de păr, acoperindu-l cu propriile blănuri, să-i păstreze căldura corpului, să se încălzească ei înşişi. Copiii nenăscuți trebuiau protejați de ger. Trupul Mamei părea acum o uriaşă ființă îmblănită, un Rupe-Oase gigant pe jumătate adormit.

Poartă-Soarele-În-Ochi simțea căldura Mamei cum se uneşte cu propria lui ființă. Simțea embrionii mişcîndu-se pe obrazul lui. Viața ce trebuia ocrotită. Viitorul tribului său.

3.

— Pentru început, trebuie să ştii că a fost luată o decizie. Reuşita ta cu planeta aceea a fost cu adevărat una mare. De asemenea mult mai rapidă decît s-ar fi crezut la început. Nu ne-am înşelat cînd am avut încredere în tine. Pe lîngă asta ne-ai demonstrat că fiecare specie e diferită în felul ei. Ne-ai demonstrat că nu putem să-i tratăm pe toți la fel, că şi noi trebuie să ne adaptăm, nu doar ei.

— Mă bucur că Adunarea mă onorează cu astfel de vorbe. Uneori am acționat instinctiv, alteori a trebuit să meditez îndelung înainte de a acționa. De exemplu, în perioada vînătorii de vrăjitoare m-am abținut cu greu să nu ripostez în fața autorităților cînd au folosit rugurile pentru a pedepsi o mulțime de femei care nu aveau nici măcar o vină. În orice caz, m-au asociat prea mult cu fiecare dintre credințele lor. Eram răzbunarea zeilor față de păcătoşi, au gîndit chiar şi un loc de eternă condamnare pe care mi l-au oferit mie. Eram sacru şi urît în acelaşi timp. Demon şi binecuvîntare. Iar totul a plecat doar de la durerea pe care puteam să le-o pricinuiesc şi de la alinările pe care le aduceam în timpul nopții. Oamenii s-au învățat atît de mult să creadă doar în ceea ce nu pot vedea, încît n-au fost în stare să înțeleagă ceea ce se întîmpla sub ochii lor. Apoi, cînd aproape nu mai aveam nici o speranță pentru ei, s-au dedicat cunoaşterii cu atîta ardoare, încît aproape au distrus planeta. În final mai că s-au autodistrus prin experimente care îi depăşeau. Dar începuseră să înțeleagă. Ştiam că se află pe drumul cel bun. Începuseră să desluşească Codul. Era locul de cumpănă. Puteau

alege distrugerea sau puteau alege să se reconstruiască. Să devină altfel. Au ales bine. De aceea am cerut să vorbesc cu ei. Acum ei nu mai pot da înapoi pe drumul acesta. Mi-ar plăcea să stau în fața lor şi să îi felicit. Sînt mîndru de ei!

— Însă Adunarea consideră că nu avem timp de pierdut cu copilării. O să ai timp să îi feliciți cînd ni se vor alătura. În mai puțin de o mie de ani. Cei o mie de ani pe care i-ai promis. Pînă atunci ți s-a pregătit o nouă provocare. La multe milioane de ani lumină de această planetă am descoperit o nouă specie. Cu mult mai promițătoare decît Omul. Totuşi, ei au nevoie de ajutorul tău. Ceilalți îți vor spune cum ajungi acolo.

*

Prima dată cînd s-au trezit, iarna şi toamna încă dansau. Îşi cedau cu dărnicie zilele şi nopțile. Ploaia şi ninsoarea alternau într-o îmbrățişare nefirească. Era mîncare din belşug şi nici o fiară nu se încumetase să pătrundă în peşteră. Se hrăniră. Dădură şi Mamei. Au stat treji cîteva zile, apoi au adormit din nou.

Cînd s-au trezit trupurile le erau înțepenite din pricina frigului. Iarna îşi intrase de mult în drepturi. S-au mişcat, s-au hrănit, o parte din ei s-au încumetat să iasă afară. Ceilalți au rămas să aibă grijă de Mamă. Apoi iarăşi au adormit. S-au trezit după puțină vreme. Zgomotele unei lupte crîncene se auzeau din prima încăpere, doi Sfarmă-Oase se luptau pentru proviziile lor şi cînd au ieşit prin tunel am mai găsit doar resturi nefolositoare. Au vînat frenetic în următoarele zile: animale mici, ierbivore ce căutau resturi de iarbă sub zăpadă, au mai folosit o dată trucul cu groapa dar de data aceasta în zadar. Erau abia la mijlocul iernii. Au mutat cît au putut din privizii în camera Mamei, apoi frigul i-a doborît şi au trebuit din nou să doarmă la căldura Mamei.

Poartă-Soarele-În-Ochi se trezi cu dureri de cap şi trupul cam amorțit. Încercă să îndepărteze un picior ce-i apăsa peste spate, apoi cu greu se ridică în timp ce furnicături puternice îl făceau să tremure din toate încheieturile. Se mişcă singur prin încăpere. Visase. Era atît de tulburat încît simțea nevoia să respire aerul curat de afară. Era întuneric, chiar şi pentru el. Doar trupurile din mijlocul încăperii, ce emanau căldură slabă, mai erau un reper. Avea impresia că se roteşte cu o viteză infinită. Îl durea spatele. Se aşeză jos, cu picioarele sub el. În cele din urmă se linişti. Căută drumul spre tunel şi ieşi afară. Înăuntru aerul era greu, iar cînd reuşi să se strecoare afară trebui să-şi apere ochii cu palmele din pricina luminii. Totuşi era spre seara. Soarele se făcuse rozaliu şi curgea molcom spre asfințit. Iarna se domolise, firicele de apă se scurgeau dinspre stînci pe la picioarele lui. Gheața se topea. Mici vietăți mişunau de colo-colo vestind primăvara. Îşi reveni complet. Se întoarse în peşteră să-i trezească pe ceilalți. Îl mişcă pe Frunte-De-Scoarță, dar trupul fratelui se prăvăli lipsit de viață la picioarele lui. Îl prinse de mînă pe Blană. Acesta tresări, apoi deschise ochii. Se treziră cu toții şi începură să se mişte încet, strîmbîndu-se şi mormăind la fiecare mişcare. După ce le dădu indicații cu

privire la Mamă, Poartă-Soarele-În-Ochi se îndreptă spre ieşire. Dorea să fie singur.

Trecuse iarna. Dar cu preţul vieţii lui Frunte-De-Scoarţă. În visul lui era înconjurat de căldură. În afara peşterii viforul urla turbat, dar lui îi era cald. Era lumină, de parcă soarele coborîse în peştera lor. Făcu cîţiva paşi prin pădure. Nu-şi luase sulița. Umbla de colo-colo în timp ce durerea de cap continua să-l supere. Primele umbre ale nopții coborau deja peste pădure. Nu se temea.

Cerul se lumină brusc, apoi se auzi un zgomot puternic, asemănător unui tunet. O dîră luminoasă, ca o linie incandescentă străbătu aerul, perpendicular pe pămînt, şi se opri la picioarele lui, pe o buturugă rece de lemn. Dintr-odată totul se lumină. În fața lui stătea o ființă de o strălucire orbitoare. Era maiestuoasă. Sublimă. Era… caldă. Cînd această senzație îl încercă îşi aduse aminte de visul lui. De ființa, de soarele pe care îl văzuse. Apoi, aşa cum apăruse, ființa începu să scadă în strălucire, şi odată cu ea şi buturuga pe care şezuse la început. Dintr-un instinct disperat adună cîteva vreascuri pe care le aruncă la picioarele făpturii. De îndată aceasta crescu din nou, maiestuosă. Căldura deveni mai puternică, lumina mai intensă. Zeului îi plăcea să mănînce lemne. Iar Poartă-Soarele-În-Ochi ar fi făcut orice să-l determine pe Zeu să rămînă.